

Nụ Hôn Pandemic

Trần Thanh Cảnh

Tin tay lái xe của văn phòng Bộ dương tính covid, đưa về cơ quan lúc cuối giờ chiều. Choáng váng. Chưa ai kịp định thần xem nên làm gì thì xe cấp cứu đã hú còi inh ỏi, lao đến trụ sở Bộ nhắc ngay đi điều trị tập trung. Công an, dân phòng rầm rập đến theo sau, kéo dây thép gai, dựng hàng rào phong tỏa cách ly luôn tòa nhà trụ sở Bộ nằm trên một con phố sầm uất nhất thủ đô. Trong phòng làm việc, Bộ trưởng nghiêng rặng trợn mắt đấm tay xuống bàn, chửi thề:

- ĐM thằng chó! Mày giết ông rồi. Sắp bầu cử đến nơi mà nó làm cú này, không đi đâu gặp gỡ ai được. Mày định làm ông trượt vô chuỗi hay sao đây?

Thư ký Bộ trưởng xồng xộc lao vào, quên cả đóng cửa:

- Anh ơi, anh vừa đi công tác tỉnh Bắc với nó tuần trước, liệu anh có dính không? Em có dính không? Em mà bị làm sao em cứ bắt đền anh đấy...

Vừa nói, thư ký mặt hoa da phấn chân dài từ đầu phố Lý Thường Kiệt đến ngã ba Thọ Nhuộm, vừa túm vai áo Bộ trưởng, lắc đấm thùm thụp vào ngực ngài. Bộ trưởng xanh mặt, ú ớ:

- Ra, ra...ra đóng cửa vào đã!

***

Tổ tài xế của Bộ biên chế thuộc văn phòng. Mỗi tài xế chịu trách nhiệm đưa đón một lãnh đạo. Cái này do chánh văn phòng bố trí. Riêng tay tài xế cho Bộ trưởng chánh văn phòng còn phải đưa đến nhà riêng cho phu nhân Bộ trưởng xem tướng tá “phong thủy” thế nào trước khi điều động. Bộ trưởng đã dặn:

- Có việc gì lớn nhỏ, cứ hỏi qua ý kiến chị cái nhé.

Chánh văn phòng cúc cung vâng lời. Thấy xuôi. Cứ việc gì lên phòng Bộ trưởng trình, nói:

- Ý chị việc này thế này, thế này... là Bộ trưởng ký phát. Một năm Bộ trưởng “công tác” nước ngoài cùng các em thư ký, trợ lý cả hai trăm ngày, toàn việc quốc gia đại sự, kinh bang tế thế, bang giao quốc tế, vĩ mô hoàn cầu... còn đâu thời gian lo việc nội trị. Bởi vậy, ngài ủy quyền cho phu nhân trông coi mọi việc trong Bộ. Yên tâm lắm. Bởi phu nhân Bộ trưởng vốn con nhà gia thế, quyền huynh thế huynh. Một tay bà vẽ mũ bơi râu cho phu quân từ một thanh niên chân trắng, con nhà nghèo nhưng được cái học giỏi và mũi to, lần lần lên đến chức Bộ trưởng một Bộ to nhất nước. Mấy bà mấy chị dân làng quê Bộ trưởng vẫn xuýt xoa:

- Đúng là mũi to không lo chết đói.

Chả là Bộ trưởng có cái mũi to thật. Còn mấy tay bạn học từ thừa cử trường tám sông lại xì một cái, bảo:

- Trym to thì có ấy. Thăng ấy trym to từ bé, gái mê nhiều lắm. Nhưng nó khôn, chọn ngay con nhà sếp. Hơi xấu tí nhưng được nhờ.

Bố vợ Bộ trưởng vốn là phó ban trung ương, quyền to lắm. Hồi ấy, thấy con gái dẫn bạn trai về nhà ông ưng ngay. Tuy trong lòng có hơi lo ngại xíu. Là vì nhan sắc con gái mình hơi khiếm, còn thằng bạn trai nó lại đẹp lộng lộng như diễn viên. Trai làng mà cũng có thằng cao to đẹp giai thế nhỉ? Nhưng khi ngồi nói chuyện “thân mật” một lúc, ông nhận ra ngay thằng con rể tương lai có những phẩm chất của các nhà chính trị đương thời mà tay công tử con trai ông không có. Một trong những phẩm chất quyết định để thành công trong chính trường là phải biết trao đổi. Trao đổi ngang giá. Tôi cho anh cái này, anh đưa tôi cái kia. “Ông đưa chân giò bả thò chai rượu”. Cân bằng. Đời luôn phải tuân theo quy tắc cân bằng. Trong hóa học, các phương trình phản ứng xảy ra luôn cân bằng. Nếu không cân bằng hoặc phản ứng không xảy ra, hoặc cho ra sản phẩm không theo ý muốn. Ngoài đời cũng vậy, thế cân bằng mà bị phá vỡ sẽ sinh ra khủng hoảng... Tay con rể tương lai có mẽ đẹp giai, học giỏi, nhận thức tốt. Biết cuộc đời là sự đánh đổi. Sẵn sàng đánh đổi.

Thầm khen con gái tinh đời. Ông bố vợ tương lai vỗ vai tay sinh viên sắp tốt nghiệp chân trắng mà rằng:

- Tốt nghiệp xong, đưa bác về thăm bố mẹ ở quê nói chuyện rồi bác sắp xếp cho về bộ nào đó mà làm việc. Thế là giai quê đổi đời, tiền vùn vụt, mấy chốc chễm chệ ngồi ghế “thượng thư”, chủ một Bộ quan trọng. Bộ này chả có gì chỉ có tiền. Nhưng có tiền rồi thì phải làm gì? Mua nhà đất ư? Nhiều quá rồi, rải khắp nước, sang cả bên rồi, mua làm gì nữa. Đô la, vàng, đá quý... ngấm mãi cũng thế. Rồi đến lúc nào đó, tờ tiền đô la thần thánh chỉ là tờ giấy cotton bôi màu xanh. Vàng thỏi cũng không khác cục đồng cục sắt là mấy. Kim cương, đá quý thỉnh thoảng hai vợ chồng bỏ ra xóc trên tay chơi, có khác gì mấy hòn sỏi ngày bé chơi ô ăn quan. Ăn ư? Ăn gì khi sơn hào hải vị ta tàu âu á chán cả rồi. Uống ư? Rượu xịn đang đầy dưới gầm kia có lúc nào mà uống cho vui bớt được đi đâu. Chơi ư? À cái này phải. Phải chơi. Từ xưa đến nay người ta đã dạy rồi,

“*thứ nhất chơi tiên, thứ nhì chơi tiên*”. Quan lớn Bộ vốn trai quê khỏe mạnh. Vì sự nghiệp phải nhịn thèm nhịn nhạt, của thiên hạ hơ hớ toàn phải nuốt nước bọt quay đi, mấy chục năm ròng cù cung phụng sự phu nhân. Chồng ngoan lắm. Nhưng rồi dần con lớn, vợ già, sự đời ai chống đỡ được. Một ngày quờ vào cửa vợ bỗng thấy như quờ phải của ma. Lạnh ngắt. Thở dài...

Mà xung quanh nữ nhân viên cấp dưới gái phổ... ngày càng trẻ ra, xinh hơn. Đít cong, vú cao, môi mọng, mắt biếc long lanh đưa tình. Rừng rực như núi lửa. Bảo sao quan nhớn Bộ nhịn cho được? Thế là ngài chén. Chén nhiệt tình. Không phải một em mà cả tá luôn, cho bố những ngày “kham khổ”. Mỗi chuyến đi “công tác” nước ngoài, Bộ trưởng đưa tên một “em” cho chánh văn phòng sắp xếp. Riêng cái vụ này thì chánh văn phòng đã học qua trường biết ý. Không báo cáo phu nhân. Tuyệt đối không. Cái chân chánh văn phòng sinh ra để làm việc lớn nhất là hầu sếp và gia đình. Phải học qua trường biết ý mới hầu cho đúng được. Ví như mỗi khi nhà sếp có giỗ chạp ở quê là phải về từ hai hôm trước, xem cất đặt nhà cửa cỗ bàn ra sao cho chu đáo, ví dụ thế...

Đời đang vui thế mà lại xảy ra cái vụ covid!

***

Ngoài cổng trụ sở Bộ, hai xe cứu thương tấp vào, đổ xuống một đội quần áo trắng bịt bùng kín mít từ chân đến đầu, trông như đang du hành trên sao Hỏa. Loa chĩa vào oang oang:

“Đề nghị mọi người ai ở đâu ở đó. Tàng cách ly với tàng. Phòng cách ly với phòng. Người cách ly với người. Tối thiểu hai mét. Nhân viên y tế sẽ đến lấy mẫu xét nghiệm covid.”

Xông vào vun vút. Như bắt giặc. Thì chống dịch như chống giặc mà. Cả Bộ nín thở đi nhẹ nói khẽ. Không cười. Ai nấy lo lắng, dương tính phát là đi cách ly. Ôi. Cách ly ngay tại văn phòng còn khá, vào bệnh viện nằm thì biết sao đây...

Reng reng reng.... Nữ nhân trợ lý số 1 gọi.

- Anh đây
- Anh tính sao?-
- Tính gì! Cứ để cho y tế họ làm việc.
- Là cái thằng lái xe ấy! Nó đi với anh. Anh về lại làm việc em ngay. Kiểu gì chả dính? Tí nữa khai báo y tế thế nào đây hả giờ? Khai không đúng mà dương tính nó truy ra, bêu riếu nhục chứ đùa à?

Reng reng reng... Phu nhân gọi.

- Tôi đây!
- Tôi dương tính rồi, vào viện điều trị. Chia khóa nhà gửi công an phường. Ông có về nhà qua đó mà lấy.
- Trời. Tôi đang bị cách ly ở văn phòng, về thế nào được. Bà đi đâu mà cũng dính?
- Không đi đâu cũng dính! Nói nhiều! Tôi đi đây!

Reng reng reng... reng reng reng... reng reng reng...

Khắp trụ sở Bộ, mọi phòng, mọi chỗ, mọi góc, mọi xó xỉnh từ toa lét đến gầm cầu thang, tiếng chuông điện thoại vang lên liên hồi. Lo âu. Cáu gắt. Bực bội. Tường như không gian sắp nổ tung vì tiếng quát tháo, giận hờn, trách móc...

***

Đội kết quả test nhanh. Bộ trưởng khóa trái cửa ngồi trong phòng. Suy tư. Chợt nhớ. Rút điện thoại gọi, người thân ở Times city.

- A lô. Mọi việc ổn không cưng?
- Híc híc... không ổn chút nào.
- Sao vậy? Em đang ở đâu mà ồn thế?
- Em dương tính. Đang đợi làm thủ tục nhập viện điều trị.
- Trời. Em có đi đâu không mà dương tính? Con đâu?
- Không đi đâu cũng dương! Anh không biết con virus này nó lây qua không khí à? Con với bà giúp việc đi cách ly tập trung ở trường mẫu giáo!

Bộ trưởng buông người rơi phịch xuống ghế. Điện thoại ném cách ra bàn. Không hiểu nổi! Đứa bé 3 tuổi thì cách ly tập trung kiểu gì đây hả giờ?

***

Nội dung tờ khai y tế của tay tài xế Bộ trưởng không hiểu sao lọt ra ngoài. Lịch trình di chuyển, sinh hoạt bốn ngày của hắn như sau:

Ngày 1: sáng 7h00 đến đón Bộ trưởng đi tỉnh Bắc công tác. 11h đêm về đến HN. Cất xe, ngủ lại tại văn phòng.

Ngày 2: sáng đánh xe đến biệt thự đón Bộ trưởng đến trụ sở làm việc. Xong rẽ qua khu Time lên nhà người thân sửa hệ thống điện đóm, ăn cơm tại đó. Chiều phu nhân gọi tới nhà sửa đường nước nôi. Cuối giờ về trụ sở đưa Bộ trưởng đi dự chiều đãi. Đêm ngủ tại văn phòng.

Ngày 3: sáng đến đón Bộ trưởng, xong đi cà phê ăn sáng với nữ phó chánh văn phòng, trưa về ngủ tại trụ sở. Đầu giờ chiều đi cà phê thân mật với nữ nhân trưởng phòng kế toán, 5h chiều về trụ sở đưa Bộ trưởng đi đánh tennis. Ngủ lại tại văn phòng.

Ngày 4: đón Bộ trưởng xong, thấy sốt, đau họng, ho khan đến phòng khám trên phố PH, khám lấy thuốc uống. Lấy mẫu kiểm tra covid rồi về văn phòng nghỉ. Y tế đến thông báo kết quả, đưa đi điều trị.

Mạng xã hội xôn xao bình luận các kiểu. Thôi thì cái chợ thông tin lớn nhất hành tinh loạn đả xà ngẫu những comment chan chát. Vào hùa. Dìm dập. Suy diễn. Đối chất. Cãi cọ nhau. Hầm hè nhau. Thiếu nước hện nhau ra đường phố giải quyết vì chuyện đâu đâu không liên quan đến mình. May chính quyền đã kịp thời ra lệnh giãn cách, cấm ra đường chứ không thì ầu đả thật. Tình hình rất chi là căng thẳng.

***

100% mẫu dương tính covid-19!

Không cú điện thoại thông báo nào rùng rợn hơn. Chánh văn phòng nghe xong, mặt tím ngắt, vội chạy lên phòng Bộ trưởng, thở không ra hơi:

- Báo cáo anh, báo cáo anh...

Bộ trưởng xoa tay:

- Biết rồi. Về chuẩn bị đi điều trị.

Một đoàn xe cứu thương dài dằng dặc hú còi lao đến, đưa hết nhân viên Bộ đi điều trị tập trung. Đại sự quốc gia, kinh bang tế thế, quốc kế dân sinh, hội nhập quốc tế, xu thế toàn cầu... mà Bộ này chủ trì tạm hoãn lại hết. Diệt covid đã, chống dịch đã. Chống dịch như chống giặc, lơ mơ là chết không kịp ngáp.

***

Sau 21 ngày, một đoàn xe sang chảnh rèm hoa kín mít, nước hoa thơm lừng lại đưa quan chức, nhân viên từ Bộ trưởng cho đến bảo vệ gác cổng trở lại văn phòng Bộ làm việc. Họ đã được ngành y tế nước nhà điều trị thành công, loại trừ con virus quái ác ra khỏi người, lập được kỳ tích vẻ vang chưa từng có trên hoàn cầu. Nhân dịp đó, các cô giáo dạy văn của nước ta bèn ra một tập thơ ngợi ca những dũng sĩ trên trận tuyến diệt dịch, đêm không ăn ngày không ngủ, nguyện cống hiến tất cả sự nghiệp bảo vệ sức khỏe nhân dân. Còn hội nhạc sĩ nước nhà thì viết hẳn một bản giao hưởng hợp xướng tân cổ giao duyên có tên "Ngạo nghệ Việt Nam", dự sẽ công diễn tại nhà hát lớn 14 đêm liền trong lễ liên hoan mừng thắng lợi. Mấy tay nhà văn nhà báo ba xu cũng nhanh nhạy không kém, tức thời viết một cuốn tiểu thuyết truyện ký phóng sự lẫn lộn. Fiction or nonfiction. Trong đó nhân vật chính là một cái cột điện, sau khi vượt qua muôn trùng núi cao đèo sâu, đại dương biển cả mênh mông đã từ nước ngoài chạy về đến tổ quốc Văn Lang yêu dấu, miền đất của hạnh phúc con người vĩnh cửu.

Cán bộ nhân viên của Bộ lại tiếp tục đại sự quốc gia, kinh bang tế thế, quốc kế dân sinh, hội nhập quốc tế, xu thế toàn cầu... mấy hôm trước đang dở dang. Nay tiếp nối như chưa hề có cuộc chia ly. Bộ lại vào guồng máy hoạt động hàng ngày như trước khi bị covid hỏi thăm. Nhưng có điều, mọi người bỗng nhìn nhau là lạ. Lạnh lạnh. Xa cách. Thư ký chân dài từ đầu phố Lý Thường Kiệt đến ngã ba Thợ Nhuộm mỗi lần xuống phòng Bộ trưởng cũng đứng cách xa độ nửa dãy phố. Nữ nhân trợ lý số 1 còn cẩn thận hơn, không tiếp xúc với ai, chỉ làm việc qua internet. Người nọ nhìn người kia như cái ổ virus di động. Không bắt tay. Không ôm vai bá cổ.

Nhật hẳn. Nhật toẹt. Bộ trưởng còn ngủ luôn tại trụ sở, không về nhà. Lạnh lẽo. Chánh văn phòng phát một công văn yêu cầu trong trụ sở không được nhắc, đề cập đến những từ như: covid, dịch, virus... tất cả giao tiếp để chỉ vấn đề đó, đồng chí Bộ trưởng đã quy định cho một từ quốc tế, đủ súc tích hàm nghĩa cao là pandemic!

***

Tay lái xe điều trị về hôm trước thì hôm sau bộ trưởng ra lệnh cho cấp dưới sa thải, thôi việc. Nhưng chả phải cho thôi, tay này biết đã nghĩa lộ, cũng tự gửi đơn đến chánh văn phòng xin nghỉ. Hắn nghỉ việc, mang chút tiền tích lũy được mua chiếc xe Hyundai i10 chạy Grab car. Nhà tay này bên quận Long Biên, những lúc đợi khách “nổ”, hắn hay ngồi quán cà phê Thăng ở tầng 1 nhà K khu Việt Hưng, nơi đồng nghiệp của hắn tụ tập. Một tay đồng nghiệp hỏi:

- Ông đi với sếp nhớn vào toàn chỗ an toàn sạch sẽ thế mà cũng dính là sao?

Hắn cười khàn khách như ma làm, bảo:

- Là do hôm đó đi #giaicuunon nên dính!
- Sao?
- Chuyện là thế này...

Tối hôm đó tỉnh Bắc chiêu đãi bộ trưởng. Hắn ngồi ở phòng dành cho tài xế ăn no bụng rồi đánh xe đi lòng vòng ngắm thành phố mới. Bởi biết sếp còn lâu mới tàn tiệc. Còn tầng 1, tầng 2, tầng 3... Đi chán hắn rẽ vào công viên cạnh khu công nghiệp đỗ xe, định ngủ lát đợi sếp gọi thì đến đón. Vừa dừng, có một cô gái trẻ, mặc quần áo đồng phục công ty gỗ cửa kính. Hắn hạ kính xuống hỏi muốn gì? Nàng ghé vào gần, vẻ ngại ngùng nói nhỏ:

- Anh #giaicuunon em cái đi. Đang túng quá...

Cô gái độ ngoài hai mươi, gầy nhỏ, nét mặt chất phác khá xinh, ánh mắt vẫn còn những nét thẹn thùng chứ không dạn dĩ như những cô nàng chuyên nghiệp. Hắn bỗng động lòng. Mở cửa bên cho nàng: “Vào đây ngồi nói chuyện tí đã.” Nàng kể, quê xa về làm công nhân ở đây. Nhưng dạo này dịch già, giãn việc nghỉ không lương. Bạn trai cũng thế. Mấy hôm nay hết cả chút tiền còm để dành rồi. Tiền trọ, tiền điện nước còn khát nhà chủ được, chứ tiền ăn không có thì... Đến bạn trai đang trẻ khỏe, mọi khi xì sục cả đêm, nay nằm dài như người chết rồi. Cứ mì tôm “khỏa thân” suốt thì anh bảo thiết gì nữa. Em nghe lỏm bạn bạn cùng cảnh thì thảo, cũng liều ra đây.

À. Thảo nào, lúc nãy ngồi ăn cơm cùng cánh lái xe văn phòng tỉnh Bắc, bọn ấy đã nhảm nháy, không phải đưa đón sếp thì ra công viên gần khu công nghiệp giải trí tí. Ngon, bổ, rẻ... Hắn đưa nàng ra ghé sau. Vuốt ve. Tắm thân gầy guộc vì thiếu ăn cổ rướn lên chiều chuộng. Ánh sáng từ ngọn đèn đường chiếu qua kính xe vào khiến cho khuôn mặt nàng xanh xao hơn. Trong lòng hắn bỗng trào lên một thứ tình cảm khó mô tả. Cả tình nhục dục gái trai, tình thương xót... trộn lẫn vào nhau. Hắn cởi quần áo nàng ra rồi dịu dàng chiều chuộng nàng chứ không phải là nàng chiều chuộng hắn nữa. Cái này thì hắn có đủ kỹ năng. Hắn làm cho nàng bừng bừng lên cơn sốt tình, toàn thân co giật khao khát như cả thế kỷ nay chưa được ân ái. Hắn cảm nhận được sự tận hiến của nàng dành cho mình.

Xong xuôi, hắn với chai nước lavie đưa cho nàng. Nàng uống, trong bụng bỗng sôi lên òng ọc, to đến nỗi hắn nghe rõ. Hay tại trong xe kín nên mọi tiếng động càng rõ ràng hơn.

Nàng xấu hổ:

- Tối nay em chưa ăn gì, xong thấy đói...

Hắn đưa tay kéo đầu nàng lại, vuốt tóc, khẽ nói:

- Để anh đưa đi ăn rồi hãy về.

Họ đến một quán phở bò đầu kia thành phố. Hắn gọi cho nàng một bát to. Ngồi nhìn nàng ăn ngon lành, húp cạn cả thìa cuối cùng, ngẩng khuôn mặt cười rạng rỡ như trẻ thơ:

- Lâu lắm em mới được ăn bát phở ngon thế.

Dưới ánh đèn sáng, hắn chợt thấy nàng có nét xinh lạ. Cặp môi hồng tươi tắn như của cô gái vừa bước vào tuổi dậy thì.

Hắn mở cái phong bì “tiêu chuẩn lái xe” của tỉnh Bắc cho. Có 4 tờ polyme xanh. Trả tiền bát phở. Hắn để cả tiền thừa vào phong bì đưa lại cho nàng:

- Em cầm lấy về mua đồ ăn nhé.

Hắn lái xe đưa nàng về đến gần khu nhà trọ thì dừng lại. Trước khi xuống xe, nàng quay sang vít đầu hắn hôn một cái sâu thắm, đắm đuối, ngọt ngào. Hắn đáp lại nồng nàn. Môi lưỡi họ dính chặt vào nhau, quần quýt, luồn lách, mút chặt lấy nhau, mê say. Không muốn rời...

Nàng mở cửa xe xuống. Cái dáng người bé nhỏ trong bộ quần áo đồng phục công ty khua hắt vào khu nhà trọ rồi mà hắn vẫn cảm thấy bàng hoàng lơ lửng như người trên mây. Đã lâu lắm rồi hắn không hôn người con gái nào nồng nàn đắm đuối và được hôn lại cũng nồng nàn đắm đuối như thế. Dù hắn vẫn làm tình đều. Tuần nào cũng kín lịch. Ngày nào cũng có lịch nếu không phải đi công tác. Sáng, trưa, chiều, tối lịch hẹn kín trong điện thoại. Chủ nhật, ngày nghỉ có khi còn tặng ca cú đúp. Hắn là một trang thanh niên đương thì, khỏe mạnh. Cao một mét bảy lăm, nặng bảy mươi ký lô, tập gym thường xuyên. Sức trai lúc nào cũng trào dâng rục rục trong huyết quản. Phục vụ các cô các mợ các nàng các phu nhân thoải mái. Các nữ nhân ấy mê hắn. Mê bộ ngực nở căng, cái bụng rắn đanh sáu múi cuộn cuộn và cánh tay chắc như gỗ nghiến, mỗi lần xiết chặt muốn tan chảy. Nhưng mê nhất cái lưỡi dài mềm mượt thô ráp, lướt đến đâu tim gan mê phối muốn lộn lên đỉnh đầu đến đấy. Không phục vụ các nữ nhân, hắn vẫn phải bán ra, vào một chỗ nào đó. Nhắm mắt lại, bán vào những chỗ này, cũng là sự giải tỏa lại có tiền. Nhiều tiền kia. Già tí cũng không sao. Xấu tí cũng không sao. Dâm loạn, càng hay, hắn chiều được, hề gì. Nhưng lâu lắm hắn chưa hôn một nữ nhân nào mê say như thế. Gặp nhau chỉ là những cái hôn “xã giao” phớt phớt trên môi má tóc tai cho phải phép, rồi tới luôn những điểm trung tâm. Lần này khác, sau cú làm tình trên xe, nụ hôn từ biệt với cô nàng công nhân không ngờ lại ngọt ngào đến thế.

Nhưng hôm sau về, trên khu công nghiệp tỉnh Bắc báo nổ dịch covid-19. Bốn hôm sau đến lượt hắn dương tính. Cũng chẳng hề hấn gì lắm. Sốt, ho khan, đau họng uống thuốc vài hôm thấy hết. Lại khỏe như voi. Năm 21 ngày trong khu điều trị đêm nào hắn cũng mơ thấy nàng. Vẫn trong bộ đồng phục công ty ôm xiết lấy hắn. Họ hôn nhau đắm đuối mê say khát khao như cả đời này chưa hề được hôn. Nụ hôn pandemic.

Trần Thanh Cảnh